

Så siger hr. Morten Bødskov, at det kan man så i givet fald bruge til noget andet, og at det er i overensstemmelse med skattestoppet, og at det bare egentlig drejer sig om, hvordan man definerer det. Der vil jeg også bare sige til hr. Morten Bødskov, at skattestoppet jo er beskrevet her i regeringsgrundlaget. Man kan tage det sidste regeringsgrundlag fra februar 2005, og så kan man jo læse på side 23 – det er jo altid nyttigt – hvor der i selve definitionen af skattestoppet står:

Hvis det af miljømæssige grunde er ønskeligt at indføre eller forhøje en miljøafgift, så skal man sænke den anden skat eller afgift tilsvarende, altså krone for krone.

Så man kan ikke sige: Jamen det er i overensstemmelse med skattestoppet at indføre en ny miljøafgift eller at løfte en miljøafgift og bruge pengene til noget andet. Så bryder man skattestoppet.

Det, der så er sagen, er jo, at det, som Socialdemokratiet gør omkring arbejdsmarkedsfonden, er et klokkeklart løftebrud. Og det, man i givet fald agter at gøre, hvis man definerer skattestoppet, som hr. Morten Bødskov gør det, er klokkeklart at bryde det løfte, man har givet, hvor man siger, at man vil overholde skattestoppet, indtil der har været et særligt udredningsarbejde, og det er vedtaget af et bredt flertal. Alle-rede før man overhovedet er kommet i gang, så bryder man skattestoppet ved at omfortolke det.

Derfor vil jeg også godt sige, at jeg synes, at det er overordentlig klogt. Jeg synes i virkeligheden, at det var en flot ordførertale, der blev holdt. Jeg vil sige til hr. Morten Bødskov til det med klogskaben – jeg synes, at man skal give ros, så hr. Jan Petersen behøver ikke at rose lige nu, jeg har også lov at rose den nye ordfører – at det med lige præcis ikke at fremlægge et forslag til finanslov er noget af det bedste, jeg har oplevet; det er et taktisk træk fra Socialdemokratiets side. Det er jo genialt. Jeg erindrer ikke at have set det før, for når Socialdemokratiet var i regering, har man enten lagt en finanslov frem, eller også har man lagt sit eget forslag frem til finanslovdebatten, så vi havde det under debatten. Men det er meget klogt, og min opfordring er: Bliv ved med ikke at lægge noget frem, for så er vi fri for at diskutere løftebrud.

For sandheden er, at Socialdemokratiet skifter økonomisk politik, som vinden blæser, og skifter skattepolitik, som vinden blæser. Samtlige de medlemmer fra Socialdemokratiet, der sidder nu, er jo valgt på et grundlag fra januar 2005 om skatteændringer, som hr. Mogens Lykketoft lag-

de frem, og som gik langt videre end det, som regeringen lagde frem og ikke fik igennem – langt, langt videre. Og det har man allerede glemt.

Derfor er mit bedste råd at blive ved. Når man alligevel glemmer alle løfterne og glemmer, hvad man har gjort, så synes jeg også, at det viser, at der ikke bare er tale om en »ny alliance«, men at der også er tale om en ny tid, hvor Socialdemokratiet siger: Væk med papirerne, de er i virkeligheden til besvær. Det er i hvert fald ikke særlig rart, hvis der er den bevægelighed i politik, at man lige kan flekse lidt rundt og indtage de rette standpunkter på det rette tidspunkt.

Jeg glæder mig alligevel til et tidspunkt, hvor der måske alligevel kommer et eller andet tal. For hvis man tager del i at gøre brug af den advarsel, den løftede pegefinger, som det jo er, fra Nationalbanken og andre om, at vi nok i Danmark har en for stor vækst i det offentlige forbrug, så glæder jeg mig i virkeligheden til at se, hvad det er, man selv vil komme med, når det gælder det offentlige forbrug.

For selvfølgelig er det jo kritisabelt, at regeringen egentlig nu gør det, som Socialdemokratiet har sagt at de ville, nemlig sikre, at det forbrug, vi har i den offentlige sektor, udgør den samme andel af den samlede produktion, altså af BNP'et, for det er jo det, vi sikrer. Og det er jo egentlig det, vi får kritik for. Så jeg er i virkeligheden glad for, hvis man på et eller andet tidspunkt fra Socialdemokratiets side anerkender, at vi nok er helt deroppe, hvor vi måske skal være, hvis vi vil gøre det maksimale, men at så kan vi heller ikke gå længere.

Alt i alt var det en glimrende tale. Jeg kunne godt lide det, der blev sagt, men som man ikke kan læse, nemlig at man vil gøre så meget godt. Jeg sad og lyttede til alt det gode, man gerne vil gøre, og det vil jeg sådan set også gerne gøre. Der var ikke noget, hvor jeg kunne sige: Jamen jeg vil ikke være med til at gøre det bedre for børn, familier, unge, gamle, syge – alle de steder. Så det må tegne godt for fremtiden, at der er den vilje i oppositionen til at gøre noget godt for alle, en vilje, som i øvrigt dækker over, hvad jeg også lyttede mig til hos samtlige andre partier, at de alle sammen egentlig vil gøre noget godt. Og det kan jeg godt lide. Jeg synes, at det er en styrke i det danske Folketing: Alle vil gøre noget godt.

Jeg har set optagelser fra det spanske parlament, hvor de var oppe at slås; de skød i parlamentet. Jeg har set noget fra Knesset i Israel, hvor de var oppe at slås. Jeg har set noget fra Ja-